

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će;
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny,
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh će khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Szerebiske njedzelske kopyena.

Wudawa so kōzdu kobotu w Szmołerjez knihicziščyčyeni w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njedzela po tsjoch kralach.

Mat. 8, 5.—13.

Bo hodžoch je čas sjewjenja Jesuŕoweje kraŕnosće, t. r. epifaniŕki čas. Wsčitke ŕwjate sczenja tutych njedzelow po tsjoch kralach nam rěča wo tutym sjewjenju, njeh je, so dwanaćelětneho Jesuŕa setkamy w tempłu w Jerusalemj, hdžež wschitzy, kiž na njeho posłuchachu, ŕo jeho rosoma a jeho wotmolwjenja džiwachu, njeh je, so jeho wohladamy na kwaŕu w Kana w Galilejskej, hdžež wón ŕwój přeni džiwo sczini, tak so jeho wuczomnizy do njeho wěrjachu. A dženŕa wiđimy, tak wón tym, kiž ŕu jeho bójsku móž pōnali a teho dla jeho w nusy wo pomoz prosča, tež pomha.

Wojeŕŕki hejtman s Kapernauma je pokny džělbracza s nusu ŕwojeho wotrocza a w dwerjenju na Jesuŕowu džiwnu móž jeho wo pomoz proŕył a teho dla Jesuŕowu pomoz namakał a kraŕne ŕlubjenje dostał. —

„Kak mam ja ŕo tola na ŕwoju czeledž hněwacž,“ ŕkorzi někotryžkuliz, kiž ženje se ŕwojimi ŕluzobnymy ŕpokojom njeje. A czeledž saŕo praji: „Nasch knjes je tajki nahrabny cžlowjeł, kiž ženje doscž nima. Njeh ŕebi ŕam ŕwoje džělo cžini, hdžž jemu doscž njeje!“ Sčtō njehy w naschim cžaku hižom tajke abo podobne ŕłowa ŕluschal? Sčtō pał wot njeju ma něłł prawo? Bohužel druhdy wschaf wobaj, druhdy pał džakowano Bohu žadny wot njeju. To wiđimy tu w naschim dženŕniŕchim ŕwjatym sczenju. Wojeŕŕskemu hejtmanej je

ŕwojeho thoreho wotrocza wutrobne žel; jeho cžwila jemu wutrobu jima, wón chze jemu na kōzde waschnje polōjenje a pomoz pschinjescž. Wón mējesche wyŕkofe fastojniŕstwo, tutōn romiŕki hejtman, kiž mōzesche prajicž: „Ja mam pod ŕobu wojakow. Wón beŕsche wiđenny muž w Židowskej. A to w tajkim cžaku, w kotrymž ŕo njewōlnizy kaž twora na hermanku pschedawachu. Wón pał ženje ŕwojeje mozy njewužitnje njewužiwa, wón wiđi w ŕwojim wotrocžu ŕwojeho ŕobucžlowjeka, ŕwojeho bližscheho. Wón je dobry pschiklad sa knježich nascheho cžaka. Hdžž ŕu jich džēczi thore abo w nekajkej nusy, derje wjedža, hdže rucze pomoz namakaju, tehdom jim žadny wopoz psche wulki njeje. Njejsu pał woni pschecžiwō ŕwojim druhim domjazym huŕto liwzy a ŕymni? Kak mało tola tež cži, kiž Jesuŕej knjes rěkaju, na zusej nusy džěł bjeru! A kak wulku nusu nadeńdžesč tež w naschim cžaku, hačž runje thorobnu kaŕu a renty sa ŕtarych a hubjennych mamy! Wěso je to s wulkim žohnowanjom sa wobohich potrebnych. Ale myŕlisch ŕebi, so ŕu wschitzy s tym derje fastarani? Pohladaj jenož, kak hubjenje druhdy bydla, kak hubjenje ŕo sežiwja! Ty ŕnadž placžisch ŕwojim ŕluzobnym wulku mŕdu, ty jim ŕnadž wjazy dawasch, hačž sčtož seže wucziniłi. Nasch ty pał tež wutrobu sa nich, wutrobu pokny džělbracza a lubosće? Haj, woni ŕu tež lube džēczi ŕwojeju ŕtarscheju, kiž ŕtaj je do twojeho doma dałoj, s nadžiju, so budža ŕo tam doma cžucž! Njejsaj ŕo sjebałoj? Szy ty tajki, kiž ŕo hordžisch: „Ja mam pod ŕobu wotrocžkow,“ abo tajki, kiž pschi ŕebi prajisch: „Ja tež ŕym jenož cžlowjeł

tam tamni." A hdyž skorzišch na hruboscę swojich wotrocę-
łow abo na swoje służobne dżowki, kiž pychu lubuja a
žadoscęam służa, njelezi wina sobu na tebi, kiž jim
lěpscheho pschiklada njedawašch? Abo njepopšchejšch jim
žaneho wješela, kotrež ty sam wužiwašch? Ně, wufimny
wot tamneho wojeršeho hejtmana prawe dželbracze a
luboscę k tym, kiž su nam doměrjeni.

Někotry wotrocęk a někotra służobna dżowka drje
praji, haj, tajkemu knješej, kajkiž tamny hejtman bę, bych
rad služil! A woprawdže mamy tež někotry dom, w ko-
trymž so služobni derje maju a swoje dżelo wutrobne
rad czinja. Leta, haj lędžęšatki dołho su w samšnej
šwójbje, lubi domjazy, kaž šwójbni sami częšęeni a rad
widženi. Hdyž je hinaš, je pať tež husto częledž šama na
tym wina. Cziničze dha wy, kiž spofojom njeišęe, tež
pschęzo, šchtož so wam cziničž šaleži? Wopomničze, šchtož
tamny hejtman praji: „Ja mam pod sobu wojakow; ale
hdyž k jenemu rjeknu: Dži tam! dha wón dže; a k druhemu:
Pšchindž šem! dha wón pschindže; a k mojemu wotrocękej:
Cziń to! dha wón jo czini.“ Woni su pošlušchni. Kať
wulka je pať špecziwoscę, špecziwny duch w našchim częšu!
Čžeho dla pať częhnje našcha mlodošę tať rad do męšta,
so by tam do někajšej šabriki na dżelo šhodžila, męšto
teho, so by na službu k ratarjei czahnyła? Šsamostatni
a šwobodni chzedža byčž. Woni njechadža šebi wot
nikoho ničzo prajicę dacž. Węšo maju tež wjazy pjenješ
w rukomaj. Hdyž pať su bydlo a jędž šaplacžili,
i wjetšcha wjele wjazy na nowy tydžen nimaju a potom
je tu nusa. Woni šwarja na druhich, na swojich šlych
šobucžlowjekow, wošębje na wyšchnoscę, kotraž dyrbi na
tajkim hubjenštwje wina byčž. — „Mi ničto ničzo prajicę
nima!“ Kať husto šlyšchišch to wot holzy, kotraž je
šchęstu šasnju pschęstupila. Kať mōža šebi tajzy dželbracze
a luboscę swojich knježich žadacę? Teho dla, luba
mlodošę, wopomń, šchtož tamny wojerški hejtman wo
šwojich wotrocękach praji. Woni pošlušchaju jeho na
šłowo!

W kotrym domje pať bydli luboscę a šmilnocę,
dželawoscę a radošę? Hdyž šteja pod šłowom šwojateho
pišma: „Ja a mój dom chzemy temu Knješej služicę“
(Jof. 24, 15). Šchtož je w šwojim šwędomnju na Boha
šwjasany, tón je tež šwęrnny w šwojim dżele, mješ tym so
maju šle poczińki šwój korjeń w bješbōžnosęi.

Šchto mamy teho dla cziničž? Wojerški hejtman
i Kapernauma i wutrobnej pokornoscęu Jesuša w šwojej
nušy wo pomoz prošy. Wón wě, so ma Jesuš dżiwnu
bōjšku mōž: „Praj jenož šłowo, dha budže mój wotrocęk
wuštrwjenny.“ Wojerški hejtman šnajęšche židowške wašchnje,
po kotrymž męjachu teho ša nječzišeho, kiž by do pohan-
šeho doma šchol; a tola chze Jesuš k njemu pschincę.
Tuta dobrocziwoscę pschemoh jeho wutrobu tať, so rjekny:
„Knježe, ja njeiščym hōdny, so by ty pod moju tšęchu
šchol; ale praj jenož šłowo, dha budže mój wotrocęk wu-
štrwjenny.“ —

Jesuš ma pschęzo hišęe dżiwnu bōjšku mōž. Šchtož
je šhonil, so ma pschęš njeho wodacę hřęchow, wumoženje
wot šmjercęe a junu węcžne žiwjenje, kať šbožowny je
tón w žyłym šwojim žiwjenju, kať šwęrnny w šwojim
dżele, kať ščęrplwny tež w šchizju, kať trošchtny šamo
w šmjertnej nušy! A hdyž je so Jesuš do šenišeho
hubjenštwja narodžil, njewęšch, so wón i tym k tebi rjeknje:
Ja chzu pschincę a tebje wuštrwicę! Ach, so bychmy tola

pōšnali, kať potrebni jeho pomozy šmy, so bychmy šo
tež wušnali: „Ja njeiščym twojeje dobroty hōdny,“ potom
bychmy šo tež węcžze tuteho wotmolwjenja šwješelili:
„Dži, tebi šo štań, kať wěriť šy!“

Wojerški hejtman je šwojeje węry dla krašne šlubje-
nje doštal: „Ja praju wam, so jich wjele pschincę budže
wot ranja a wot wječžora a i Abrahamom, i Ššaakom a
i Šakubom w nješęškim kralestwje ša blidom šędžecę. Ale
džęczi kralestwa budža wuštrwane do najšlubšcheje częmno-
šęe.“ Džęczi kralestwa, Židža, njewęrija do Jesuša. Šim
w jich šamoprawdošęi ponižnosę a pokorna myšl po-
brachuje. Woni mōžachu derje wjedžecę, i wotkal Jesuš
šwoju mōž męjšęe. Ale woni su šami se šobu spofojom;
woni jeho njeprošcha wo jeho pomoz. Duž buchu ša-
štrčęeni.

Wōh šwarnuj naš hnadnje pschęd šamoprawdošęu a
njewęru a spočęž nam miłošęiwje, so bychmy w lubym
epifaniškim częšu Jesušowu krašnosę wohladali, potom
šmęjemy tež šobucžucę i nušu lubych bližšchich, a i pokor-
nej a węrijažej wutrobu budžemy lubeho Šbōžnika pschęzo
i nowa rad k šebi prošęč a šbōžne našhonjenje cziničž,
so je nam tuto šłowo k troščtej prajene: „Šich wjele
budže pschincę wot ranja a wot wječžora a i Abrahamom,
i Ššaakom a i Šakubom w nješęškim kralestwje ša blidom
šędžecę!“ Šamjeń. Voigt-Hodž.

Poslednja prošwa.

Dopołdnišche šwonjenje bęšęe wobhdlerjam našęe wšy psch-
powjedalo, so je šašo jedyn šlaw wošady domoj šchol; a se šchule
pschinješęchmy my džęczi tu powješęč šobu, so je štary muž, kotryž
je dołho šhorj ležal, šwojej woczi šandželil. Tež bęchu nam po-
wjedali, so bę jeho pošlednja modlitwa była: „Duby nješęški
Wōtęze, wodaj mi jeno wšęę moje mnohe a wulke hřęchi Šesom
Šhryšta dla!“

My to šwojemu nanej domach šdžęlichmy, i džęczęžym rošomom
pschidawšchi: „Wón je węcžze wošębje wulku šłōšę wobęšchol!“

Duž nan šhutnje na naš hladasęe a džęšęe: „Čžeho dla
myšlicę šebi tať šle we šwojich wutrobach? To bęšęe džę naj-
lępscha a najdrohotnišcha modlitwa, kotruž mōžęšęe mřęjazy je
šwojeje šmjertneje nušy pschęd Boha pschinjęšę. Nad tym je
Wōh šwoje wyšokę špodobanje męł, a jandželjo su šo nad tym
wješelili. Šchtož šo tať modlicę njemōže, tón njeje žadyn šchę-
šęžjan. Ja nochžyl we šwojej pošlednjei hodžinje žanu druhu
modlitwu męcž, hacž tule. Šhryštuš bu mješ šłōšnikow licženny;
a šchtož šo šam mješ šłōšnikow njelicži, tón nima žaneho dżęla
i Wumožnikom.“ F.

Spokojnosę.

Duchowny wulkeho męšta ras šłędowaze powjedasęe:

W šwišlach ššhowana ležęšęe ta štwicžka, do kotrejež jedyn
džen šašupich, hdyž macž je šwojim šhorowatym šynom bydłęšęe,
kotrehož chžych wopytač. Š žyłego šadžerženja špomnjeneje žony
a se wšęęch myšłow, kotrež wona wurjekowasęe, bōršy pytnych,
so bęšęe wona w žyłe hinašchich męštnoscękach, hacž w tajkej
tšęšchnej štwicžžy, wotrošła a wufubłana. Wona to tež bōršy šama
powjedasęe a pschistaji, so štaj pschęš nješbože tať do potrebnosęe
pschiščłaj.

Duž šo woprašchach: „Mōžęce dha šo nętko se wšęęm tymle
wobmjęšowanjom a parowanjom špschęčęlicę?“

Wona wotmolwi: „Dw haj, mój mōžemoj šamo wješęłaj
pschi tym byčž. Šhlęb i rufi našęeho nješęšeho Wōtza šłodžę

derje, hdyž je tež ras kuchi. Mój hmój žebi s něhduschich rjaných jalow a towaršchnosćow swojeho Boha žobu žem pschinješlj do naju žwišloweje stwiczki, a wón je žo namaj čzim wjetšche kublo scžinił, čzim wjazy je žo namaj wot žiwěneho samoženja šhubiło.““

F.

Boži žud.

Pomjedaničžo je Šserbow.

(Šfónčjenje.)

Wojecžkežy wo Polanowej pschišahy wjedžo bojachu žo, so mohla Šaňža abo něčtó wot Broniz Šětromu žěntwu někať pschetorhnyč, čžyčhu hiščeže tón žamy wječžor dospołnu wěštojč měčž. Žeho dla poda žo Wojecžk, jako bě Polan lědy wotešhol, t Bronizom. Čži žo malo njedžiwachu, hdyž tajkeho hošča w domje powitachu, kiž žwoje žiwe dny s nim wobkhadžowal njebě, a njewjedžachu žej wumyšlicž, ščto tola čže. Wón njeda jim dolho hudacž, bjese wšchěch wokolnosćow šapocža: „Mam tudy Michalej něščto wažne wosjewicž. Nježu wam najnowšche nowinki. Dženš je Polan pola naž na wěštych byl a jutšje směje našch Šětr s jich Šaňžu žlub. Dyrbjesche kětšje hič. Wěšče džě, so Polan žadny muž wot žłowa a jemu ani pschišaha žwjata njeje. Budžecže na naž hñěwni, ale ja ša to njemóžu — dyrbjach do teho šwolicž. Našch Šětr čže ju rad měčž, to Polan wjedžesche; duž bě nan hižom njedželu na to špominat a stej žebi s tym štarym mužom bledžiloj, ščtož štaj bledžiloj. Dženš popołdnju pschińdže t nam. Nječach drje s woprědka šwolicž, wšchak šhonich, so ma wašch Michal jeiny nawožen žyčž. Polan mi na to s krotka wotmolwi: ně, hdyž wašch njeje, budže drugi, tamón proščeť ju nihdy njedostanje. Wašchemu Michalej našch Šětr tež napschecžo žyčž nječafche; žlyšchiwšchi pať, so čže ju Polan někomu druhemu dacž, prošchesche, so žych šwolit. A ščto jedyn džěčžom t woli njesčžini!? Šfónčžnje šwolich do teje žěntwy pod tym wuměnjem, so ma wašch Michal 50 toleť dostacž a hižom jutšje žlub žyčž. Pola teho dyrbi džě žo khwatačž, mohł žo wob džěń hinať dopomnicž; a žyčhu žo nam ludžo potom prawje žmjeli.“

Bronizy žo nad tej powjescžu džiwajo a poštróžo lědy žwojijmaj wuschomaj wěryachu. Njedželu hake bě Marja wulžy wjebeke powjestwo wot Šaňže pschinješla a nětko bě hižom wo žlubje rěčž. Něčtó jemu, tať dolho hacž rěčžesche, ani žłowa njeprajeshche; dokelž jemu wšchitžy se špodžiwanjom a se šrudobu pschipožluchachu, kaž džěčži bašnicžy wo štarej Šjerje. — Wojachu žo najbóle wo žhoreho Michala.

Hdyž bě Wojecžk šfónčžil, rjekny Bronja: „S tej najnowšchej nowinku mohł naž na pokoj wostajicž, — žychny čžaša dosečž šhonili! — Wam je wěšče žel, so Michal hiščeže w rowje njeje? S pjenješami nječ žebi Polan božedla žyčž da — po nje Michal do wohnja šchol njeje! To rjekń Polanej. Žebi pať ja něščto powjem! Njedželu je twój nan wo wašchim Šětre šapocžal; pónželu je twój nan pola Polana byl. Na to žy wěšče čžisče žabył?““

Wojecžk pójnawšchi, so wjedža, kať je jich wobelhať, njewurěčžowasche žo, ale bě njehańbity dosečž a praji: „Džědemu žu žwoji najbližšchi. — Wo Polanowu pschišahu žo njestaram ani wo wašcheho hólza“.

Ta wotmolwa mjeršasche Bronju a wón wotmolwi: „Wěm wšchak hižom dawno, wulke kubla a pjenješy macže ša žwojich bližšchich; — te žyščeže rady wšchě špóžerali. Njebhščeže žo wotwlatowali, žwoje džěčži čžertej wudacž, žy-łi wam wulke kublo a pjenješy pschinješl.““

Wojecžk pyriesche žo s hñěwom a woteńdže prajizy: „Nětko wěšče, na čzim šče! — Ša tšji njedžele budže našch Šětr mlody Polan, žyrnje žo wašch Michal na našchich wrotach wobwěšnył.““

Dokelž pať běšče žo mješ tym wulki wichor posběhnył, kiž žurowje se žněhom wějesche, njewějesche žebi Wojecžk domoj, ale poda žo t Polanej. Tutón myšlo, ščtó wě ščto mjelčžaje ma wučžinicž, wuhna džowku do loža a potom woprašča žo: „„Nó, ščto mi hiščeže tať nusne nješesh? W tajkimle wjedrje jedyn pša rady won njewučžeri!““

Na to Wojecžk šapocža: „Nusne runje njeje! Kaž žmój wot-rěčžaloj, pola Broniz žym pobyl, so by ta wěž w štronu byla. Ale tam mje rjenje witachu! Běchu tať njembri, so ani pjenješ nochžyčhu. Žěpje ša naž — ma Šětr hnydom pol šta wjazy do žospodarštw!““

„S čzim mohł žo jim wotrunacž? Šdyž ludžo šhonja, budža prawje wot naž torhacž.““

„Čžehodla nježu brali, duž je hižom wotrunane. Pol šta by dosečž bylo! Mójžemy kóždemu prajicž, so žmy telko dacž čžyli — hdyž njejeru, je jich ščkoda. Pošdžišcho je wjazy njedostanu — ja žo t nim modlicž nječam.““

Mješ tym hacž žo tutaj w měrje wšrěčžowaschaj, knježesche pola Broniz bojescž a štruchłoscž. Štrowy čžlowjeť drje něščtožkuli šnjeke a wutraje, ale žhoreho wšchitko hlubšcho jima. Tať bě tež s Michalom. Žeho bě Wojecžkowa powjescž tať šajata a štróžila, so jeho wšchitke mozy wopušchčžyčhu. Žeho ludžo njeběchu to hnydom pytnyli; myšlachy džě, hdyž žo pschi Wojecžkowym dalšchim powjedanju ani njeħnu, so špi. Ščtó pať mohł jich naštróženje wuprajicž, hdyž ša tym pschińdžechu. Njewjedžachu, ščto najpriedy šapocžecž. Bronja, kiž žo najprěni šhraba, póšla po Marju, so by s pschahy pschisčla a po lěkarja ščla.

Žo džěšacžich pschińdže Polanej džowka s pschahy a wo žlubje njewjedžo myšlesche, hdyž Šaňžu we ložu plaťacž žlyšchesche, so je pola Broniz byla. Woprašča žo: „Še dha hižom Michal wumrjel, so plaťesh?““

„Wumrjel?““ rjekny Šaňža s hróšbnym hložom, „„ščtó to praji?““

„Myšlach, dokelž ty plaťasch, a po Marju tež pschińdžechu, so dyrbjesche hnydom domoj hič. Žo tajkim njewěšch, so je s nim tať šlě?““

Šaňža njewotmolwi, štany pať rucže a bóršy woteńdže. W pólnym štoku běžesche po wšy, žebje žameje ani móžna. Hižom našdala widžesche, so hiščeže žo pola Broniz žwěčži. Žod wotna pschischedšchi wuhlada, so žu wšchitžy we jštwje a plaťaju, a so Michal na lawje s běłym rubom wodžety leži. To wuhladawšchi, šakšičiny s wótrym hložom a žjesmyšlna wotběža. —

Doma čžalashche na nju s njepotojom a wčžipnosćžu džowka; tola podarmo. Běščtej žo hižom dvě hodžinje minylej, a njebě žo hiščeže wróčžila. Nětko njemějesche džowka wjazy měra, štanowšchi džěšche t Polanowej komorje a na durje poklepawšchi wubudži jeho. Prajesche: „Šaňža je hižom na dvě hodžinje pola Broniz; dyrbi po tajkim s Michalom jara šlě žyčž. Čžecže žnadž tam tež pohladacž?““

„Ščtó praji, so je holecžiško pola Broniz?““

„Myšlu, dokelž hnydom štany, hdyž jej powjech, so je Michal čžezžy šchorjel.““

„Čžemu žy jej powjela? Žomhacž jemu tola ničžo njemóže!““

„Šlyšchach ju plaťacž a myšlach, so hižom wě.““

Polan pytny, so žo hóšč žuša, duž ji s čžičha praji: „„Dži po nju a praj ji, so ma hnydom domoj hič; nječ je s žhorym kaž čže.““

Mješ tym hacž džowka t Bronizom džěšche, hotowasche žo Polan a myšlesche, kať čže Šaňžu powitacž, hdyž pschińdže. To bě njetrjebawšchi, pschetož Šaňža njepšchińdže, ale jeno džowka. Trochu njemdry woprašča žo: „„Šdže mašch Šaňžu?““

„R Bronizom nascha Hanža pschichla njeje. Satub prajesche, so je so jim sesdalo, kaž by wona sawolala; ale hdyž so wonka sa njej wolali a hladali, njeje wo njej nicžo widžecž bylo. Chzemj ju khětije pytacz, najskerje je i pucža někať smylita a něhdže w šepjach wjasnyla.“

Chzysche i tym jeho myšle na Hanžu složicž, so njeby sa Michalom so praschal. Ale temu njewuńdže. Lědy běchtaj wotročkaj sawolanaj, praji Polan: „Kať ma so Michal?“

„Wo teho starojcz njeměj, tón je najhóršche pschetra.“

Nětko džowka sašo honjesche, so běchu jeno khětije pytali, runjež šama nadžije njeměla, so ju žiwu namafaju. Byrnjež wšchudžom sa njej pilnje hladali, njenańdžechu ju, ani wulkeje wějšny dla žaneje czěrje. Wšchitzy wrócžichu so na ranje spróžni a pschemjersnjeni. Tu hakle džowka na nowe praschenje Polanej powě, so je Michal wječor wumrjel. Polan to šhoniwšchi bu wot wulkeje šrudoby šajaty a džesche: „D mój Božo, tu je wšchitke pytanje podarmo! Ta njesbožowna holza je šebi žiwjenje wsala!“

Troschtowachu drje jeho i tym, so wo jeho šmjercži njewě, hdyž pola Broniz pobyla njeje. Wón pak nadžije, so ju žiwu wohlada, wjazy njemějesche a šakliwasche šameho šebje a Wojecžez šwójbu. Wšchejesche, so by šam wumrjel byl, prjedy hacž je šašo tule druhu pschichahu šlamal. Tola šchtož bě so štalo, njehodžesche so ani nohčič pscheměnicž. A wot njeho džesche tajka hróšba, so šebi czeledž jeho šameho wostajicž njewěrjesche. Hdyž bě džen nastal, pytachu Hanžu i nowa, ale šašo podarmo, doniž pschipołdnju džecž powjesč wo njej njepšchinješechu. Běchu ju na Wojecžez luzzy pschi jenej šmynšanz w šepi morwu namafali. W šwojej štruchlošči bě někať se wšy wušchla a so šabludžiwšchi tam wonka šmjersnyla. Wojachu drje so wšchitzy, jemu to powjesč, ale šamjelčecž so njehodžesche. Džiwachu so, so jeho ta powjesč mērnišcheho ščini, so wjazy tať šurowje njezychnowasche kaž prjedy. A hdyž pošdžišcho šwoju morwu džowku wohlada, ronjachu so jemu šylšy a woložowachu tola trochu thychnu wutrobu. Šohyl- njesche jeho myšlicžka, so šebi Hanža njeje šama žiwjenje wsala. Wottal njeklijesche wjazy, byrnjež so hiščcže jara šwojeho hjebož- nehó škutka dla kať.

* * *

Na šchtwórty džen wjesechu dvě cžele na dobo je wšy a wulka šyla pschewodžerjom džesche cžishe sa wosomaj. Njeshšyschesche so mjes nimi žane próšne šlowo, wšchitkich myšle pošbėhowachu so i šprawnemu šudnikaj, kiž bě tudy tať widžomnje škutkował. Še šobuželnošču pohladowachu na Polana, kiž so sa wosom lědy šobucžumpasche. A hdyž so šbncžnje cžele do teho šameho rowa pušchčesche, njewošta žane wofo bjes šylšow, tať hnuwasche wšchitkich šemrjeteju podeńdženje. Šenož Polana pobėža šašo tajka thychnošč, so štoro kaž bješe wšcheho šacžucža pschi rowje klecžesche. Wšchewodžerjo so wojachu, so rošom wotbudže; ale Wóh jón jemu wobthowa, so móžesche wotpočucžicž, šchtož běšche šawinował.

Dołhe lěta hižom šu nětko šaschle a wšchitzy, kiž běchu na tym šrudnym pohrjebje, wotpočuju dawno pschi nimaj. Šanžiny a Michalowy pomnik pak šbudžuje hiščcže dženska šedžblimowšč wotpytowarjom a šbždy wóšadnik rady jehó wosnam wukladže a tebi žhly podawš wupowjeda. Wopraščesč-li so hiščcže, šchto je so i Wojecžezami štalo, dha šhoniš, so je so štary Wojecž po thoch njedželach wobwėšnył. Njeje žaneho mēra wjazy mēł, dokelž bě Polana i temu bjesbóžnemu šlubej i Šětrom narēcžal.

-lč-

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Kať šlyšimy, budže so w tathm lěcže tež w Bucežanskim Božim domje tepjenje napravicž. Dobročel chže w lubošči

Wt ožemu domej pjenjesy i temu dacž, kotrež so jemu sa cžas žiwjenja šadanja a potom žyřwi pschypadnu. Njech je tušon dobročel i dobrym pschikladom sa druhich, so bychu so pschi šwojich wustajenjach dopomnili na Bože kralestwo a Boži dom, hdyž je jim Wóh pjenjesy a šublo špožčič.

— 18. januara je so 34 lět minylo wot tamneho wažneho dnja, hdyž bu w hrodže w Versailles kral Wylem, wobdaty wot němškich wječow a štejo pod šhorhomjemi dobyčeršeho wójška, sa khěžora wuwolany. Tehdom nasta našch šjednocženy wótzny kraj jako šhlyny hrod. Šónle dženi naš šašo napomina, so bychmy šebi tole drohe šublo hajili w našchim roštorhanyh cžasju. Na to naš tež i nowa dopomina narodny dženi našcheho khěžora, kotryž pschichodny pjatš šwječimy. Š radošču je teho dla tež powitacz to poštajenje šakšje wyschnošče, so ma so tež wot nětko w Šakškej w šchulach khěžorowy narodny dženi šwječicž.

— Kral Šjedrich August Šakški je šańdženu wutoru khěžora w Šarlinje wopytal a dženi w Šarlinje wostal. Khěžor je jehó najpschecželnišcho na dwórnišcžu powital. W rēcžomaj, kotrež mějšchaj khěžor a kral pschi šwjedžerškej hoščinje, so wušnamjeni na rjane waschuje wulka pschecželnošč, kotraž wobeju wjasa. Na šakšcž khěžora Wylema w maušoleju w Šharlottenburgu kral Šjedrich August krašny wēnz šam položič.

— Młoda wulko-wóšwodka Šarolina Šakško-Šeimarška, kotraž je so hakle 30. haprleje i wulkowóšwodu Wylemom Šrnštom Šakško-Šeimarškim woženika, je na šahorjenje pluzow ššhoriwšchi 20 lět štara wumrjela. W kraju je wulka šrudoba.

— W poškopkach pola Šuhry je wulki štrajš džělacžerjom wudyril. Wot 268,256 džělacžerjom jich 154,330 mužow štrajšuje. Wšohy džělacžerjo šu so wot šozialdemokratow našchčuwacz dali a jich šwójbni budža nusu cžerpicž dyrbjecž, hdyž so w prawym cžasju na lěpsche njedopomnja.

— W pošedženju Šudyskeje rady je knjes měšcžanošta Šeubler wuprajil, so je wēšte, so so želešnica i Šatež do Šojerez natwari. Duž budže so nadžijomnje dołhohajena nadžija nětko dopjelnicž.

— Šondželu wječor šašo wulki wotdžěl wójška i Šamburga do južnowječorneje Šfriki wotjėdže. 39 wšchtow, 35 pošdowšchtow a 1027 wošakow so na bitwiščcžo poda. Chzemj so nadžecž, so šu to pošledni šhnojo našcheho luda, kotřiž tam won jėdu i poš- tlocženju šbėžkarškich Šererow.

— Měšto Šarlin je 2. millijonu wobhdlerjom pschecročičo.

— Na bitwiščcžu w Šfrizy bohūžel hiščcže druhi njepšchecžel mjes našchimi wošakami šakhadžuje — thšus, kotryž šebi wjele woporow žada.

I. Praschenja wo bibliškich horach.

Štaja Šadyšerb-Šwjela.

6. Šdže Šalomon dom Boži šaloži,

Ša šydom lět jón krašny dotwari?

7. Šdže wonjaze te žedry roščczechu

Ša Šehowowu šlawnu šwjatnizu?

Wotmołwy na prajchenja wo horach.

1. Na horje Ararat.
2. Na horje Šlorija.
3. Na horje Šoreb.
4. Na horje Šinai.
5. Na horje Šebo.

Dališche dobrowólne dary sa wbohe armeniške šhrotu.

M. M. i R. 10 hr. — np.

W mjenje wobohich šhrotow wutrobnny džal.

Gólcž, redaktor.

Šorjedženila:

Šapikmo špěwa w 3. cžišle ma rěfacž: Šhwalba mandželškeje.